

BOŽSKÝ KOKAT

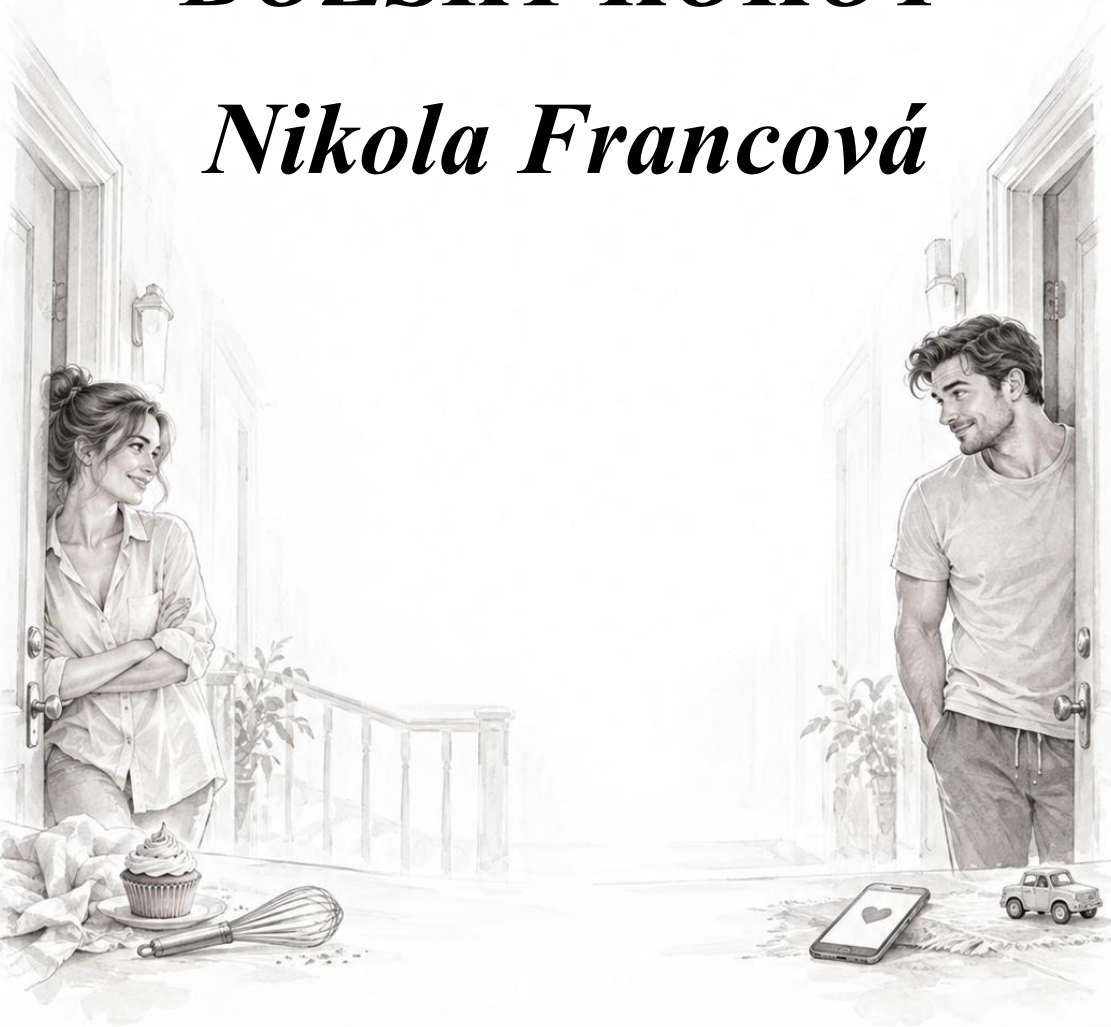
PŘESNĚ TEN TYP,
KTERÉHO NECHCEŠ ♡

NIKOLA FRANCOVÁ

BOŽSKÝ KOKOT

Nikola Francová

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 30. knihu
v edici Secret Press

Autor © Nikola Francová

Obálka a grafika © Nikola Francová a Manus

Veškerá práva vyhrazena.

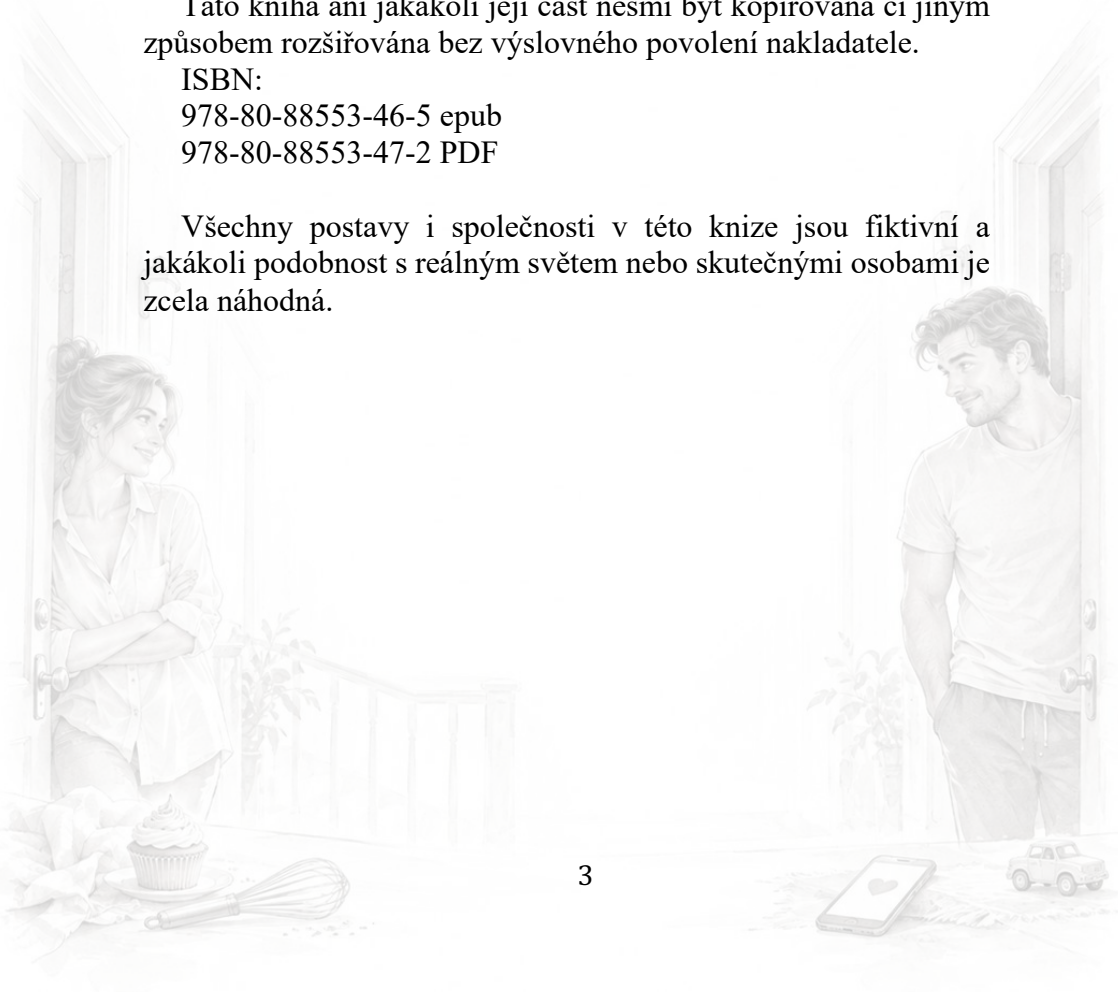
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-46-5 epub

978-80-88553-47-2 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

ANOTACE:

Mít za souseda a kolegu v jedné osobě – arogantního Coltera, u kterého se ženské střídají víc, než kolik vypiju šálků kávy – je fakt výhra. Naše spory skončí sázkou, kterou nám rád dosvědčí i můj osmiletý syn. Do měsíce si najdu chlapa, nebo mi předvede svůj údajný sedmý div světa. Jenže seznamky jsou plné exotů, moje rande končí katastrofami a Colter má z mého neúspěchu až podezřelou radost. Chtěla jsem se zbavit jednoho kreténa. Místo toho zjišťuju, že těch ostatních je plný internet.

Věnování:

*Všem dokonalým chlapům, kteří nás serou, a ženám, co s nimi
chtějí vydržet.*

KAPITOLA 1

Blair

„Řekla jsem ti, že to nebudu jíst, tak to ode mě dej pryč!“

„Nebud' svině a ochutnej to.“ Dívá se na mě těma svýma kurevskýma očima a myslí si, že podlehnu stejně jako ta, kterou si vedl domů včera, pak ta, co s ním odcházela předevcírem, anebo ty ostatní, co si k sobě nosí každý týden. Colter je děvkař. Kretén, se kterým musím trávit čas v práci, a ještě mě v noci nenechá spát, protože jediný, co dokáže, je obšťastňovat ženy. Je mu jedno, že vzbudí celé patro a můj syn se bojí spát, protože si myslí, že ty ženy někdo vraždí. Výmluva, že je to film, přestala fungovat, když mu bylo pět. Takže teď je Colter fyzioterapeut.

„Já chci být svině, obzvlášť na tebe.“ Vyložím poslední myčku a pak začnu sklízet zbytky jídla, který nám tu nechal kuchař. Taký dobrý chlap. Jakmile má konec směny, pustí vařečku a odchází. Takže úklid je zase na mně.

„Blair, ukaž, já ti pomůžu,“ řekne Maren s milým úsměvem.

„Děkuji.“ Pohladím ji po zádech. Je to důchodkyně, která nám chodí pomáhat.

„Snažil jsem se, a to jen kvůli tobě,“ nevzdává se Colter. Utíká za mnou s tou cukrovou bombou, která napohled vypadá lahodně, ale uvnitř se určitě skrývá minimálně jed na krysy.

„Proč si dáváš tu snahu, když víš, že tě nesnáším?“ Odhodím papírovou utěrku a sundám si zástěru.

„Sbírám body k dobru.“ Usměje se. Jiná žena by se z něho podělala na místě. Určitě by si sundala kalhotky na první dobrou a já bych se nedivila. Colter je přesně ten typ, po kterém vyjede každá, přitom se nemusí ani snažit. Má husté tmavé vlasy, oči, kterým nejde odolat, úsměv superstar a tělo samý sval. Do vínků dostal až moc, ale na jedno se zapomnělo. Dobré vychování. Je namyšlený, arogantní, někdy mi přijde, že i hloupý a jediný orgán, který dokáže používat správně, je penis.

„Marná snaha, Coltere, jdu, zhasni světla a zamkni.“ Otočím se ke dveřím, chytím za kliku, ale vtom mě ten debil chytí za pas, přitáhne si mě na to své svalnaté tělo a přimáčkne mi dortík na obličej. Aby toho nebylo málo, ještě mi ho všude rozetře.

„Nebudeš na mě tak hnusná. Řekl jsem ti, že ochutnáš, tak ochutnáš.“ Odstoupí ode mě a směje se. Mám to všude. V očích, v puse, v nosních dírkách a on se směje. Rukama si ten hnus setru z očí a to, co mi zůstane na prstech, po něm hodím. Přejdu k papírovým utěrkám a snažím se utřít si zbytek.

„Coltere, já přísahám, že tebe jednou dožene taková karma, že se z toho posereš. A pak se budu smát já.“ Mrsknu po něm ubrousek, kterým jsem si setřela obličej a jdu radši pryč, jinak bych ho musela zabít.

Tuhle práci dělám už pět let. Jsem zástupce šéfkuchaře, Colter je taková holka pro všechno a je u nás rok. Za ten rok jsem zestárla minimálně o deset let. Nevím, proč si dobírá zrovna mě, ale přestává mě to bavit. Už několikrát jsem chtěla odejít, jenže k práci mám i zvýhodněný zaměstnanecký byt. Pokud dám výpověď,

přijdu nejspíš i o něj. A něco takového si s osmiletým dítětem na krku prostě nemůžu dovolit.

Je zvláštní být v pětatřiceti vdovou.

Damianovi je osm a svého otce si skoro nepamatuje. Přišlo to zničehonic. Jednoho večera u mě zaklepala policie a oznámila mi, že je mrtvý. Prý mikrospánek.

Několik dní jsem tomu nevěřila. Pohřeb zorganizovala jeho rodina, protože já jsem prostě odmítala přijmout, že Jack už se mnou nebude. Nešla jsem tam. Nerozloučila jsem se s ním. Pravé uvědomění přišlo jako blesk. Zdálo se mi, že za mnou přišel a rozloučil se se mnou. Když jsem se probudila, začala jsem nekontrolovaně plakat, protože mi všechno došlo.

Ted' po pěti letech od jeho smrti jsem tam, kde jsem, ale spokojená.

Dojdu k bytovce, kde už na mě doma čeká moje tchýně s Damianem. Jen strčím klíč do zámku, slyším svého syna, jak mě běží přivítat.

„Baf!“ vykřiknu. Cukne sebou, ale pak se rozesměje.

„Mami! Já jsem se lekl.“

„Promiň.“ Skloním se k objetí.

„Mami, bude Colter zase opravovat nějakou paní?“ Podívá se za mě, když zrovna přichází jmenovaný.

„Já doufám, že ne, protože bych se ráda vyspala.“ Hodím po Colterovi vražedný pohled.

„Doufám, že dneska má volno, v práci se dost nadřel, tak si nemyslím, že zvládne ještě opravovat ženy.“

„Já bych neprovokoval.“ Mrkne na mě. V tu chvíli vím, že jsem právě udělala největší chybu večera.

„Coltere, prosím, já jsem fakt unavená.“ Přejdou pomalu k němu a šeptem dodám: „Pokud si chceš užívat, dej jim do huby aspoň roubík.“

„Ale já to dělám pro tebe. Tajně doufám, že když nemáš chlapa, užiješ si to aspoň s námi,“ řekne a já ztuhnu. Já vím, že Colter je hovado, ale že by dokázal zneuctít památku mého manžela tímhle způsobem, to opravdu zbolelo. On sice neví, proč jsem sama, ale i tak jsem na tohle přecitlivělá.

„Tak tohle bylo hnusný i na tebe. Víš co? Kéž bys chytil nějakou pohlavní chorobu.“ Otočím se a odejdu.

„Přece by ses nena–“

Nenechám ho domluvit a prásknu dveřmi.

„Ten muž je strašnej,“ prohodí moje tchyně Teresa. Hlídá mi Damiana, když jsem v práci do večera. I když nejsme pokrevně příbuzné, neopustila mě, a hlavně svého vnuka miluje.

„To není muž, Tereso. To je prorostlý hovado, kterému určilo pohlaví pouze přirození.“

„Co je to přirození?“ zeptá se Damian a Teresa se uchechtne.

„Až budeš o dva roky starší, vysvětlím ti to.“

„Takže něco sprostého, super, zas se nic nedozvím.“ Sklopí hlavu a odejde do svého pokoje.

„Sama sis naběhla.“ Usměje se a posadí se ke mně.

„Bylo by to jednodušší, kdyby vedle nás nebydlelo chodící porno. Leze mi na nervy. Nejradši bych šla do jiný práce, a i se

odstěhovala někam hodně daleko. Kdyby to šlo, klidně bych to udělala.“

„Tys to pořád ještě nepochopila, že ne?“

„Nech toho tvého: dělá to, protože se mu líbíš.“ Zastavím ji dřív, než zase spustí tuhle otřepanou frázi.

„Nechtěla jsem říct tohle, ale to, že mu vždy jdeš naproti.“ Pohladí mě po vlasech, ale pak se zastaví. „Co to tam máš?“ Zatahá mě a já syкну.

„Tereso, to bolí.“ Chytím se za vlasy.

„Máš tam nějaký krém.“

„Jo, to jsem se snažila nenaběhnout mu naproti.“ Ušklíbnu se. „Jdu si hodit sprchu. Zůstaneš, nebo jdeš domů?“ Přejdu k ní a položím jí ruku na záda. Když se jí podívám do očí, má v nich ztrátu větší než já. Chvilu s mým synem jí dělají radost, ale nikdy jí nezakryjí vrásky ze ztráty toho svého.

„Už jsem si zavolala taxi. Za chvíli tu bude, přijdu zase zítra.“ Políbí mě na tvář. Ucítím její typickou vůni, která mi vždy připomene Jacka.

„Dobře, napiš mi, až dorazíš domů.“ Doprovodím ji ke dveřím. Jakmile za ní zavřu, jdu za Damianem a posadím se k němu. Hraje si se svými oblíbenými angličáky.“

„Zlato, je čas to uklidit. Já si skočím dát sprchu. Připravíš zatím popcorn a pohádku?“

„Jasně a opravdu dneska Colter nebude opravovat nikomu záda. Já bych se chtěl vyspat.“

„Já nevím, ale když tak si pro jistotu dáš špunty do uší. Koupila jsem ti nedávno nový.“

„Dobře,“ přikývne a začne uklízet.

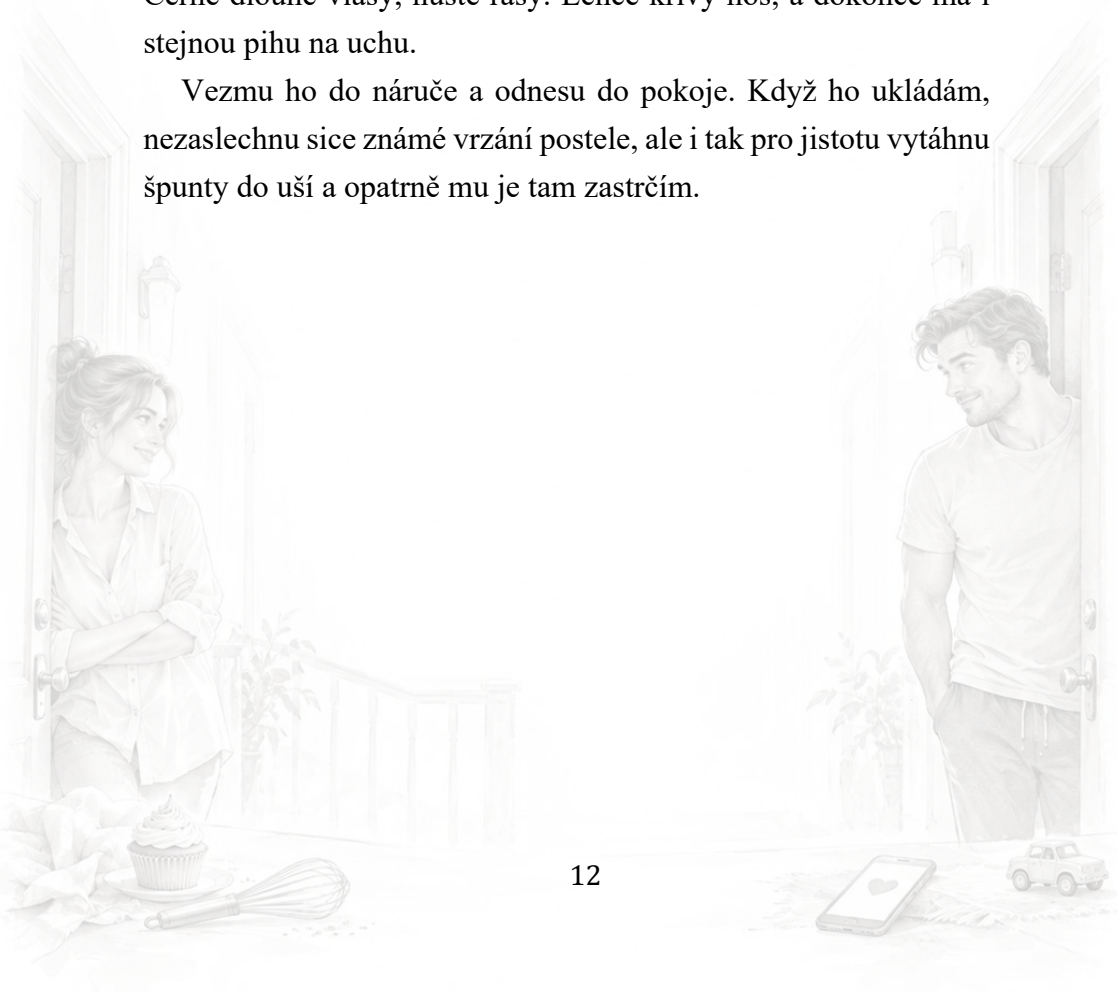
Mezitím si dám horkou sprchu a ještě než vyjdu ven, cítím sýrovou vůni popcornu.

„Vybral jsem Lvího krále. Už dlouho jsme ho neviděli a vím, že ho máš ráda.“

„To máš pravdu. Tak to pust', já vezmu popcorn.“

Sedneme si spolu na gauč, přikryjeme se chlupatou dekou a Damian se ke mně hned přitulí. Usíná během dvaceti minut. Jak na něj tak koukám, dochází mi, jak neskutečně se podobá svému otci. Černé dlouhé vlasy, husté řasy. Lehce křivý nos, a dokonce má i stejnou pihu na uchu.

Vezmu ho do náruče a odnesu do pokoje. Když ho ukládám, nezaslechnu sice známé vrzání postele, ale i tak pro jistotu vytáhnou špunty do uší a opatrně mu je tam zastrčím.

KAPITOLA 2

Colter

Nikdo mi nebude nakazovat, kdy mám šukat. To, že ona má dítě, není můj problém. Já jí ho neudělal, a pokud jí vadí moje aktivity, měla by se odstěhovat. Proto vezmu mobil a napíšu Nataly. Ta vždycky ráda přijde a je ze všech nejhlasitější.

Než dorazí, hodím si sprchu, oholím se v jistých partiích a přichystám víno. Přemýšlím, jestli ho otevřít hned, nebo se k tomu ani nedostaneme. Než přijdu na správnou variantu, zazvoní. Pustím ji nahoru a čekám u otevřených dveří. Ty naproti mně se otevrou a vyjde Blair v noční košili, která by si zasloužila místo v galerii historických cenností, a protočí očima.

„Opravdu nevydržíš ani jednu noc s ptákem v kalhotách?“ Jde vyhodit odpadky do šachty.

„Když se tak na tebe dívám, je dost možný, že se mi ani nepostaví. Nediv se, že od tebe ten tvůj zdrhl,“ prohodím otráveně a snažím se koukat někam jinam. Ženský si ztěžují, že od nich manžílci odcházejí za mladšími, ale už nevidí to, že pokud se o sebe nestarají, nic jiného mu nezbývá.

„Ty jsi fakt neskutečný kretén.“ Vrací se zpátky ve chvíli, když Nataly vychází poslední poschodí. Ježíš, ale to je úplně něco jiného. Tahle bohyně je dokonalost sama. Už jen ty její dlouhé

blond vlasy, dokonalé nohy, kozy tak pevný, že když mě s nima praštila po držce, málem mi vyrazila zuby.

„Ahoj, zlatíčko.“ Usměju se a už si představuju, jak si ji беру zezadu.

„Zlatíčko, víte o tom, že tento muž má kapavku?“ zalže ta obluda naproti mně.

„Co to meleš, Ošklivko?“ vyhrknu a okamžitě k ní stočím hlavu. „Ona kecá. Nevěř jí. Jen nechce poslouchat, jak hekáš!“ Jdu k Nataly a chci ji políbit, ale ona přede mnou couvne.

„Počkej, kapavku?“ Zvedne ruce do obranného gesta.

„Nemám, do prdele, žádnou kapavku,“ zavrčím. Nejradši bych Blair vytrhal ty její ošklivé vlasy.

„Ten se vám nepřízná. Je to hajzl. Je mu jedno, koho nakazí. Držte se od něj dál.“ Normálně tam stojí, opírá se o futra a lže jí do očí.

„Ty parchante!“ Nataly mi vlepí facku, až se mi protočí hlava. Chytím se za tvář, která mě štípe, a otevřu pusu, ale nic neřeknu.

„Už za mnou nelez.“ Otočí se na podpatku a odchází.

„Bavíš se dobře?“ Udělám krok k Blair.

„Jo.“ Směje se jak hyena a kýve hlavou. „Že mě tohle nenapadlo dřív. Dobrou noc, debílku.“ Zavře dveře, než k nim doběhnu. Slyším, jak zamyká, ale i tak do nich praštím.

„Tohle ti vrátím, počkej.“

„Klidně, už se těším,“ zaslechnu její odporný hlas.

„No, takže si ho asi vyhoním.“

Jsem porouchanej. Ta čarodějnice mě určitě proklela. Nestojí mi. Pustil jsem si porno a vidím ji v té odporné košili, která se nehodí ani na vytření naší kuchyně. Myslím na všechny holky, co jsem měl v posteli, a zase mi do hlavy vleze ona a pták mi prostě chcípne.

Seru na to, prostě půjdu spát neuspokojenej. Za to jí ale dám zítra v práci zabrat.

S Blair jsem se poznal před rokem, když jsem začal pracovat v kuchyni. Dali mi ji jako školitelku a ze začátku se smála mým vtipům a byla v pohodě, ale postupně se přestala usmívat a nebyla s ní žádná prdel. Vlastně to začalo ve chvíli, kdy mi Carlos, náš šéf, přidělil zaměstnanecký byt hned vedle ní. No, tak rád prcám, to je toho. Jestli s tím má problém, je to jen její věc. Já jí taky nevyčítám, že má dítě. Každý máme něco. Já hlasitý kurvy a ona hlasitýho smrada. V čem je rozdíl? Moje holky odejdou, oni zůstávají.

Odpoledne vycházím z bytu a jdu vyhodit odpadky do šachty. V rohu si všimnu, že v pasti na myši je mrtvolka. Usměju se. Vím přesně, co s ní udělám.

Nohou do ní kopnu, abych se toho nedotýkal a co nejrychleji ji přesunu sousedům přímo před práh. Jakmile ji tam dokopu, odskočím, protože mi z toho není fyzicky dobře, ale na její výraz si počkám. Dokonce si to i natočím.

Když slyším, jak se loučí, vytáhnu mobil a zapnu kameru.

„Ahoj, miluju tě,“ zamává do bytu a normálně jde dál, aniž by si toho všimla. „Co je?“ zarazí se, když si všimne, jak si ji natáčím.

„Koukej.“ Ukážu na mrtvou myš. Čekám řev, jekot a že mě bude prosit, abych ji zachránil, ale ona se jen uchechtne.

„To mě mělo jako vyděsit?“ Přejde k pasti, skloní se a vezme ji do ruky. Vůbec se nebojí. Říkám, je to čarodějnice, jinak si to nedokážu vysvětlit, vždyť i já se té věci štítím.

„No to mě poser,“ vydechnu šokovaně.

„Prosím tě, já vyrůstala v Brooklynu, v části, kde jsme si tohle dokázali ochočit.“ Projde kolem a normálně to hodí přímo na mě. V tu chvíli doslova vyletím z kůže. Mobil mi spadne a já vykřiknu jako ženská.

„Dotklo se mě to!“ hysterčím. Je mi na omdlení a fyzicky zle. Zhluboka oddechuju, srdce mi bolestivě naráží do hrudi a celý se klepu. A ona se mi směje.

„Neříkej, že se bojíš?“ Vráť se, aby se přesvědčila. Skloní se pro myš a začne mi s ní mávat před obličejem. „Taková malinká chudinka. Koukej, jak je mrtvá.“

„Dej to pryč.“ Pevně stisknu víčka k sobě, krčím se do vyděšené krevety a chce se mi brečet.

„Hrdino.“ Odfrkne si, odejde k šachtě na odpadky a vyhodí ji. Potom přejde ke mně do bytu a v kuchyni u dřezu si umyje ruce. „Až se příště pokusíš děsit lidi, udělej to pořádně.“ Odejde jako dáma, zatímco já se málem počůral. Sakra, ale tohle mělo skončit úplně jinak.

Zklidním svoje emoce a sehnám se pro mobil, který má totálně prasklé sklíčko. Super, tohle je fakt bomba!

KAPITOLA 3

Blair

V práci je to zase frmol. Krájím, vařím, smažím, a dokonce i uklízím, protože Colter se ještě neodvážil dorazit. Možná dostal infarkt, potom co jsem po něm hodila tu myš. Musím se ještě teď smát, jak vykřikl a začal hysterčit... blbeček jeden. Když se konečně uráčí přijít, sjedu ho na tři doby.

„Kde jsi, sakra, byl? Nemůžu vykonávat práci za tři lidi, protože ty nejsi schopný přijít včas!“

„Nejsi moje šéfová, tobě se nemusím zpovídat. Ted' uхни, jdu zapnout myčku.“ Odstrčí mě a projde nasraně kolem mě.

„Jsem zástupce šéfkuchaře, ty ignorante, a jen tak mimochodem, myčka už je dávno hotová. Běž radši nakrájet cibuli,“ zavolám na něj.

„Nebudu krájet cibuli. Vždycky mi z ní slzí oči. Už několikrát jsem říkal, ať si na tohle někoho najmete.“

„To je ale tvoje práce. Nemůže se přece najmout člověk na věci, které tebe nebaví.“

„Coltere, nemám ti ještě náhodou natáhnout rudý koberec, když už ses konečně uráčil přijít Okamžitě udělej, co ti řekla. Potřebuju tu cibuli do deseti minut a pak taky brambory. To už jsem ti říkal včera. Buď hotový do hodiny, protože pak přivezou zásoby a

hádej, kdo je vyloží.“ Vmísí se do toho šéfkuchař. Vítězně si založí ruce na hrudi.

„Tohle je šikana,“ zamumlá.

Vracím se ke své práci. Musím připravit tři jídla pro jeden stůl. Míchám sýrovou omáčku, smažím steak a do toho hlídám hranolky. Pot ze mě leje, jako bych zrovna vyšla ze sprchy, ale přesně tohle na své práci miluju. Ten organizovaný chaos.

„Vypadá to skvěle,“ pochválí mě šéfkuchař, když skládám jídlo na talíř. Zvednu k němu oči a usměju se. Je přibližně v mém věku. Má tři dcery a je rozvedený. Vypadá tvrdě, ale je to sympáťák. Kdyby se oholil a trochu si učesal své delší černé vlasy, lidé by se ho nebáli.

„Neraduj se, chválí tě, protože tě chce opíchat.“ Za zády zaslechnu ten nejotravnější hlas.

„Ne každý chlap má v hlavě jen sex, Coltere. Někteří už jsou ve fázi dospělosti, ale to se tě netýká. Než ty dostaneš rozum, svět to radši vzdá a zamrzne.“

„Říká někdo, kdo neví, co sex je už několik let.“ Uchechtne se.
„Vsadím se, že kdyby sis vrzla, nebyla bys tak nepříjemná.“

Nekomentuju to, protože vím, že má zčásti pravdu. Od smrti manžela jsem nikoho neměla a ruční práce v tomhle směru není nic, co by mě dokázalo dostatečně uspokojit. Ale to mu říkat nebudu. Ještě by měl radost.

„Ty jsi extrémně chytřej. Mně se fakt líbí, jak pořád řešíš můj sexuální život místo toho, aby ses zaměřil sám na sebe.“

„Já mám sex pravidelně...“

„Až moc pravidelně,“ skočím mu do řeči.

„Jo, je to uspokojivý, měla bys to taky někdy zkusit. Jen prosím tě, vyhod' tu košili, ve který spíš. To se pak nemůžeš divit, že tvůj ex vzal nohy na ramena.“

„Seš fakt kretén.“ Odnesu jídlo na pult a zazvoním, aby servírka věděla, že má přijít.

„Blair, jsi v pořádku?“ Starostlivě se na mě podívá, když si nenápadně setřu slzy. Víím, že je Colter hovado a nemá žádnou morálku. Jeho huba je bez filtrů a taky jsem si vědomá toho, že neví, co se s Jackem doopravdy stalo, ale i přes ta fakta mě tato urážka vždy nejvíc zabolí. Protože se nedotýká mě, ale Jacka. Někoho, kdo se nemůže bránit.

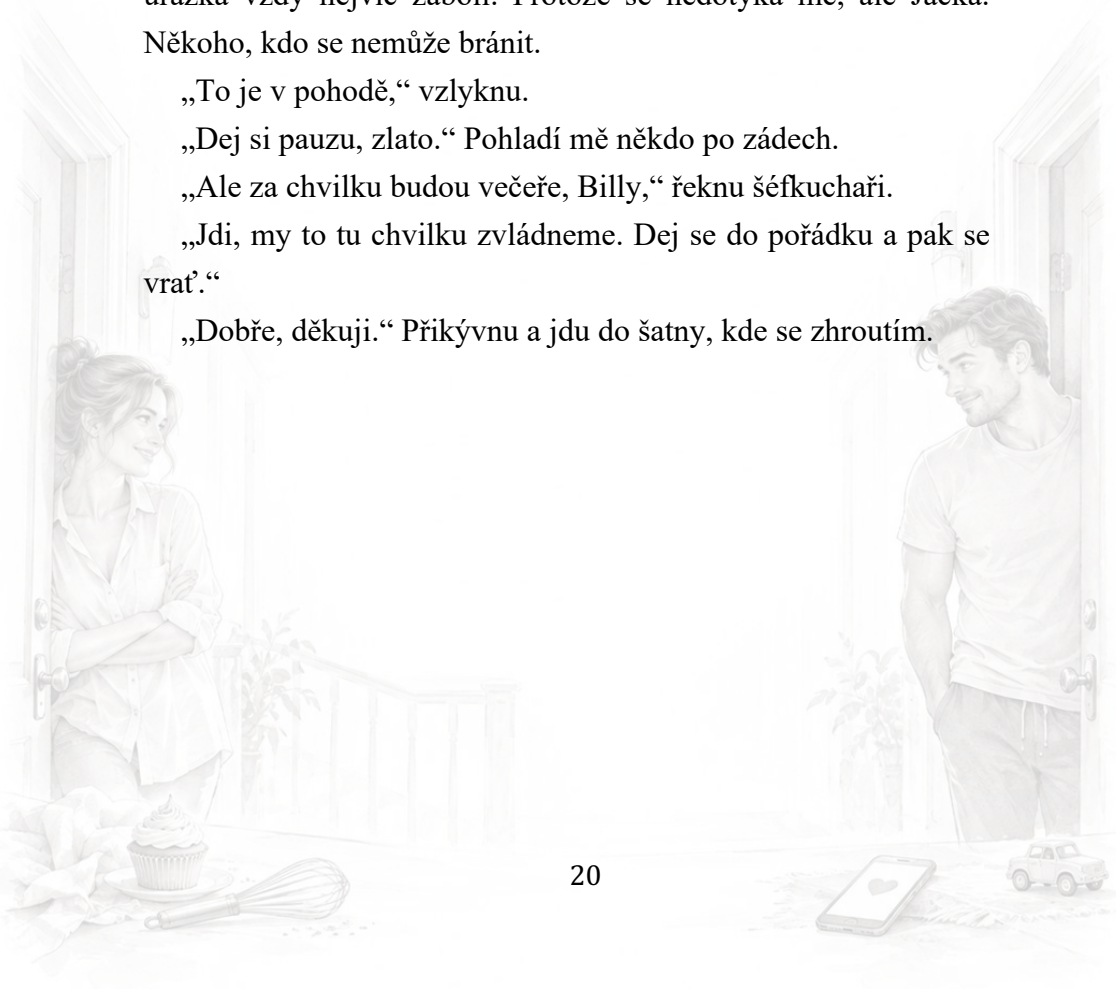
„To je v pohodě,“ vzlyknu.

„Dej si pauzu, zlato.“ Pohladí mě někdo po zádech.

„Ale za chvílku budou večere, Billy,“ řeknu šéfkuchaři.

„Jdi, my to tu chvílku zvládneme. Dej se do pořádku a pak se vrať.“

„Dobře, děkuji.“ Přikývnu a jdu do šatny, kde se zhroutím.

KAPITOLA 4

Colter

„Pojď sem, ty smrade,“ zaslechnu za sebou, pak ucítím, jak mě někdo chytí zezadu za uniformu a natlačí mě tváří na zeď.

„Co děláš, ty vole?“ chci se odtrhnout, ale nejde to. Billy se na mě mačká celým svým tělem a hlavu mi tiskne do omítky tak moc, až mám pocit, že se do ní za chvíli vtisknu.

„Varuju tě, ty smrade, dej si bacha na hubu, nebo ti ji zmaluju tak, že tě máma nepozná.“

„Jebe ti?“ zavřím, trhnu sebou, ale Billy mě přitlačí ještě víc. Pak mě pustí a odejde. „Tohle je šikana na pracovišti.“ Upravím si uniformu. Ten debil se snad úplně posral. Normálně mě napadl. Měl bych ho nahlásit. „Co čumíte?!“ zařvu na celou kuchyň, když vidím, jak na mě všichni koukají. Víím, že mě tu nikdo nemá rád a byli by nejradši, kdybych vypadl, ale tu radost jim neudělám. Tuhle práci potřebuju. Carlos, majitel restaurace, byl jediný, kdo mi nabídl práci a střechu nad hlavou. A po tom všem, co mám za sebou, se rozhodně nehodlám vrátit na ulici a zase krást, abych měl vůbec co žrát.

Všichni mají plnou hubu keců o tom, jakej jsem, ale kdyby si nazuli moje boty, neušli by ani míli. Já jsem ale jinej. Prošel jsem už tolika sračkama, že mě nic nerozhodí. Jo, sice mě teď bolí celá pravá tvář, jak mi ji Billy tlačil na omítku, ale je to hovno oproti

mé minulosti. Teď mám konečně něco svého. Už nemusím prosit o pozornost, o kterou nestojím.

Konec směny se blíží a od té doby se na mě Blair ani nepodívala, ani na mě nepromluvila, a když kolem mě projde, dělá, že neexistuju. Přiznávám, že mi ten její nenávistný pohled snad i chybí.

Billy už je pryč a jediný, kdo tu se mnou zůstal, je Blair. Ale pořád mlčí a ignoruje mě.

„Ty jsi jako vážně nasraná?“ Stoupnu si vedle ní, zatímco čistí kávovar. Nepromluví, nepodívá se na mě. „Ježíš, vždyť jsem toho tolik neřekl.“ Protočím oči.

„Dej mi pokoj a snaž se mě ignorovat.“ Chce odejít, ale já ji chytím za ruku a přinutím ji, aby se ke mně otočila.

„Co jsem jako udělal?“

„Vůbec nic, Coltere. Ale už jen tvoje přítomnost je obtěžující,“ pronese tak chladně, že mi na zátylku přejede mráz.

„Jo, a proto mi kvůli tobě málem Billy rozbil hubu a teď se mnou nemluvíš?“ Ironicky se zasměju. Ona si snad myslí, že jsem úplně blbej.

„Já jsem na tebe Billyho neposlala a pleteš se. Já s tebou nikdy nechtěla mluvit. My dva nejsme kamarádi. Jsi jen pijavice, která se na člověka přisaje a vysává z něj životní sílu.“ Udělá krok ke mně. Z očí jí šlehají plameny hněvu a něčeho, co jsem u ní ještě neviděl.

„Jo? Jasně.“ Odfrknu si a chci odejít, tohle nemá cenu. Podle mě má prostě jen krámy.

„Já jsem ještě neskončila.“

„Co ještě hezkýho mi řekneš?“ Vráťím se na původní místo. Strčím si ruce do kapes a zhoupnu se na špičkách.

„Jsi zbytečný. Absolutně zbytečný člověk, který nemá právo dýchat stejný vzduch jako já. Nula, co v životě dokáže jenom šukat a možná je to jediná věc, kterou umí.“

„A tebe to tak moc sere, že jsi zamindrákovaná kráva!“ skočím jí do řeči. Jakmile to ale udělám, dostanu od ní takovou facku, že to mlaskne přes celou kuchyň.

„Ty jsi...“ Nedokončí větu.

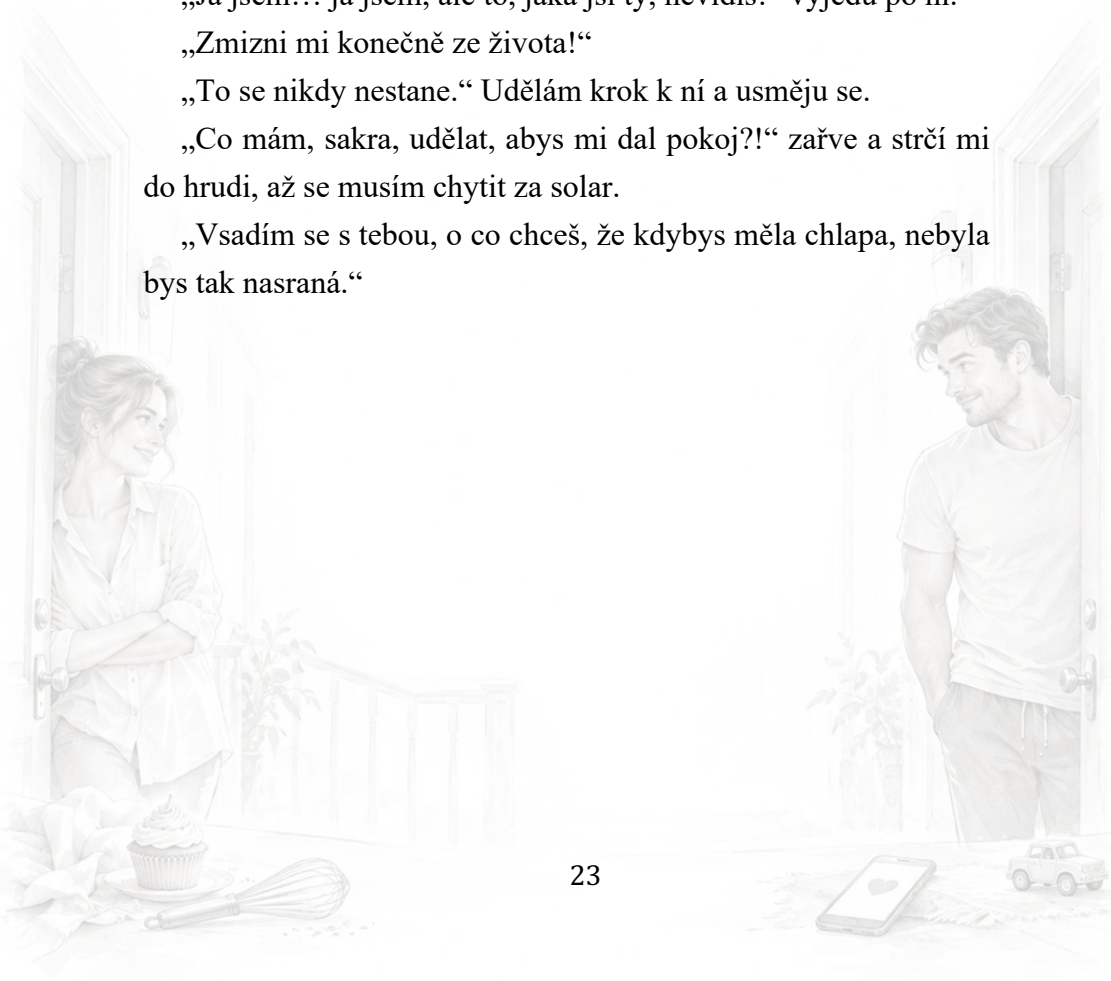
„Já jsem... já jsem, ale to, jaká jsi ty, nevidíš!“ vyjedu po ní.

„Zmizni mi konečně ze života!“

„To se nikdy nestane.“ Udělám krok k ní a usměju se.

„Co mám, sakra, udělat, abys mi dal pokoj?!“ zařve a strčí mi do hrudi, až se musím chytit za solar.

„Vsadím se s tebou, o co chceš, že kdybys měla chlapa, nebyla bys tak nasraná.“

KAPITOLA 5

Blair

Jakmile ho uhodím, přísahám, že se mi úplně líp dýchá. Jen pohled na něj mě dokázal rozčítit k nepřítelosti. V jednu chvíli bych byla schopná ho opravdu zabít. Ta facka, kterou jsem mu dala, mě jen povzbudila v tom, abych do něj praštila znovu. Pokaždé, když začal s tím, že ode mě utekl chlap, otvírala se mi kudla v kapse.

„Já neklesnu na tvou úroveň,“ vysměju se mu.

„Protože se bojíš, že bych měl pravdu.“

„Ne, protože nejsem malá holka, která se s tebou musí sázet, aby ti dokázala, že se mylíš.“

„Tak to zkus. Dám ti měsíc, aby sis našla chlapa a další na to, aby sis ho udržela, pokud vyhraješ, splním vše, co si budeš přát. Pokud ne...“ Zákeřně se zakření a já začínám tušit, že se mi to nebude líbit.

„Pokud ne, tak co?“

„Pokud ne, tak se obětuju a ojedu tě sám. Ukážu ti sedmý div světa,“ řekne a já vypuknu v takový záchvat smíchu, že mi tečou slzy. Možná i slzy pláče, když se na něj podívám a vidím ten sebejistý výraz. On si vážně myslí, že bych ho pustila mezi svoje nohy.

„Ach, Bože, tohle bylo dobrý. Fakt, že jo, ale asi jsi myslel osmý div světa.“ Otrů si oči a zhluboka se nadechnu. „Děkuju, takhle jsem se nepobavila už pěkně dlouho.“ Ještě se třesu, když

odcházím a nechávám tam toho trotha stát s jeho přehnaným sebevědomím.

Když se vrátím domů, Teresa zrovna zavírá dveře Damianova pokoje. „Už spí,“ řekne tiše a přejde ke mně. „Jak ses měla v práci?“

„Ani mi nemluv, ten idiot mě zase tak vytočil. Neustále opakuje, že kdybych měla chlapa, nebyla bych tak nasraná. Jenže on vůbec nechápe, že Jack neodešel, ale umřel. Tu cestu si nevybral.“

„To je sice pravda, ale Colter přece neví, že Jack umřel. Možná kdybys mu to řekla, tolik by nerejpal. Věřím tomu, že i idiot jako on má srdce a nějaký morální zásady.“ Posadí se ke stolu a upije z hrnku.

„Prosím tě, ten neví o morálce vůbec nic. Je to namyšlený hovado, sebestředný kretén, který myslí tím, co má mezi nohama. Kdyby ho neměl, podle mě by se ani nenaučil chodit.“ Frustrovaně vydechnu a posadím se naproti ní. „Já už opravdu nevím, co mám dělat. Asi bude nejlepší se odstěhovat, úplně zmizet, aby mě konečně přestal otravovat. Takhle se nedá žít.“ Sotva to dořeknu, zaslechnu na chodbě holčičí smích. Jsou dvě. Ne, počkat, asi tři. Zavrčím a jdu se podívat do kukátka. No jasně, jedna je mu málo. Výborně, takže dneska mi nepomůžou ani špunty do uší.

„Uznej sama, Tereso. Jak mám vychovávat syna, když mi hned vedle narušuje život tohle sexuální tornádo? Mám pocit, že to dělá schválně. Nemyslíš?“

„Samozřejmě, že to dělá schválně. Čím víc ho budeš provokovat, tím víc ti to bude vracet. Ale taky si přiznejme na rovinu, kdy jsi naposledy měla sex?“

„Tereso!“ Prudce se k ní otočím. „O tom se s tebou bavit nebudu. Seš moje tchyně, Jackova máma. I kdybych nějaké sex měla, prostě se nehodí, abych ti o něm vyprávěla.“ Zamířím radši do kuchyně, i když vůbec netuším, co tam chci dělat. Potřebuju se něčím zaměstnat.

„Takže naposledy s mým synem, dobře, chápu. Máš můj obdiv, ale na druhou stranu seš strašně napnutá. Já být tebou, trochu povolím svaly.“

„Jak to myslíš, mám jít cvičit? Jógu jsem zkoušela a křuplo mi v zádech tak, že jsem pak týden ležela. Na běhání nejsem a do posilovny, kde na mě bude každé čumět, jak dělám všechno špatně, se mi taky nechce. Asi si radši pustím novýho Krále. Jednička, dvojka, to by šlo, ne?“

„Takhle jsem to nemyslela, ty hlupačko. Běž se pobavit, zajdi do baru, sedni si tam a buď chvíli ta tajemná neznámá.“

„A pak ke mně někdo přijde a zeptá se: „Co tady dělá taková krásná dáma sama?“ Vyprsknu smíchy. Teresa čte moc dark romancí a vůbec knížek, ve kterých se lidi sotva potkají a už ze sebe strhávají oblečení. Červená knihovna, to je její.

„A proč ne? Pořád jsi mladá a krásná. To, že máš syna, neznamená, že nemůžeš mít nezávazný sex. Já být mladší, jak já bych si užívala.“

„Jenže já nechci. A rozhodně nehodlám uznat, že měl Colter pravdu. Ano, jsem napnutá a ve stresu, ale jenom kvůli němu.“

„Ne, drahoušku. Ty potřebuješ pořádně uvolnit poševní svaly. Čím dýl to odkládáš, tím jsi napnutější. Tobě už snad musela znovu narůst panenská blána. Vždyť i já mám sex častěji než ty.“ Tohle nechci slyšet. Jestli mě má někdo tam nahoře aspoň trochu rád, mohl by mě teď nechat propadnout podlahou.

„Chce se mnou uzavřít sázku,“ přiznám nakonec. „Když si do měsíce najdu chlapa a udržím si ho, udělá všechno, co po něm budu chtít. Takže kdybych chtěla, aby se odstěhoval, musel by zmizet.“

„A když si ho nenajdeš nebo neudržíš?“

„Nic.“ Mávnu rukou a otočím se k oknu, abych skryla rozpalené tváře.

„No tak, ven s tím. Co chce, když prohraješ?“

„Prý se obětuje a ukáže mi sedmý div světa.“ Teresa vyprskne smíchy, až jí vytrysknou slzy, jenže vzápětí se zakucká a nemůže popadnout dech. Přiskočím k ní a bouchnu ji do zad. „Jsi v pořádku? Dejchej. Jestli mi tady umřeš kvůli tomu kreténovi, přísahám, že ho odstřelím.“ Konečně se prudce nadechne a já s úlevou vydechnu.

„Jsem v pořádku, dýchám, žiju, srdce mi bije.“ Ještě si otře oči a zvedne ke mně pohled. „Ale do tohohle bych šla. Dokonce bych schválně prohrála. Jestli nechceš ty, klidně tě zastoupím.“

„Ty by ses vyspala s Coltrem?“

„Holčičko, kdyby mi řekl: „Pojď“, jdu a cestou se svlíkám.“

„To bys přece neudělala.“

„To bych teda udělala, frajerko.“

Jen kroutím hlavou a přemýšlím, jestli mi někdo nevyměnil tchyni. Tohle přece není ta ženská, kterou znám. Ne, kecám, je to přesně ona. Vždycky byla trošku výstřednější, otáčela se za mladýma klukama a řekla všechno, co měla na srdci. Až smrt jejího syna ji trochu zkrotila a teď mám dojem, že její staré já zase vylézá na povrch.

„Tak co mám podle tebe dělat? Přijmout tu sázku a lovit chlapy na ulici?“

„Ne, drahoušku, stačí si založit profil na seznamce. Já tam taky jeden mám.“

„Ty máš profil na seznamce?“

„A ne na jedný.“

„Co prosím?“

„Třeba minule jsem byla na schůzce s takovým elegantem. Ale můžu ti říct, že v noci se z něj stal úplnej d'ábel.“

„Ne, to nechci slyšet. Mlč, prosím tě, mlč.“ Přitisknu si dlaně na uši a kroutím hlavou.

Možná mají pravdu, jenže já si to nechci přiznat. Proč bych taky měla? Byla bych sama proti sobě. Přesto mi chybí zajít s někým na večeři, poznávat ho a těšit se, kdy se zase uvidíme. I ta první pusa před vchodem, to přešlapování, při kterém si budu pohrávat s klíči a ani jeden z nás nebude vědět, jestli už se má přiblížit. Až mě políbí, možná u toho pitomě zvednu nohu jako ve filmu a pak budu přemýšlet, jestli ho pozvat nahoru. Jenže si nebudu chtít připadat

jako coura, takže řeknu jen: „Dobrou, bylo to s tebou krásný.“ Počkáme do třetího rande, a pokud to na třetím vyjde... Zarazím se. Nad čím to vůbec přemýšlím? Tohle nemůžu, vždyť jsem vdaná. Ne, jsem vdova. I to už bych si měla konečně přiznat. Jsem vdova, máma samoživitelka s osmiletým synem, tchyní, která má účty na několika seznamkách, a sousedem, který právě začal objevovat další ženskou.

„Ano, ano, Coltere, prosím, hlouběji!“ ozve se přes zeď. Spustím ruce podél těla a zamračím se na Teresu.

KAPITOLA 6

Colter

Jsem hotovej. Myslím, že stárnu anebo se mi ta mrcha od vedle dostala do hlavy víc, než jsem si myslel. Po jejím odchodu jsem opravdu přemýšlel, jestli jsem fakt nezašel už moc za hranice. Jsem kokot, to jo, ale já vím, co je morálka a umím dodržovat pravidla. Na ulici to bez nich ani nešlo. Buď jsi jel podle pravidel, nebo jsi dostal přes držku. Jenže si asi začínám uvědomovat, že to, co platilo na ulici, nebude v normálním životě fungovat. Nauč však starýho vlka novým kouskům.

Ležím mezi těmi třemi. Jedna se mi opírá o rameno, druhá na hrudi a třetí je pod nohama.

Udělal jsem je všechny, ony udělaly mě, ale teď tu prostě ležím a v hlavě mi hučí její slova: *Jsi jen pijavice, která se na člověka přisaje a vysává z něj životní sílu.*

Na chvílku zavřu oči, ale usnout mi nejde.

Vyseru se na to a jdu do kuchyně. Chci si nalít sklenici vody, ale zaslechnu, jak se vedle někdo směje. Její smích bych si nespletl ani mezi stovkou lidí. Když se totiž řehťá od srdce, zachrochtá. Když se mi vysmívá, na konci vyjede do vyššího tónu a když předstírá, její ksicht to prozradí. Znáám ji líp, než se zná sama.

Odložím skleničku do umyvadla a jdu si sednout na gauč. Když zakloním hlavu, někdo zaklepe.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Božský kokot.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.